4 | నమస్తే తెలంగాణ
హైదరాబాద్
సోమవారం 10 మార్చి 2025
www.ntnews.com

చెలిమె

తెలంగాణ ప్రజలకు భాష ఓ పిలుపు మాత్రమే కాదు. చరిత్ర మారినా చెదరని అస్తిత్వం. అందుకే తెలంగాణ ఘన సాహిత్యానికి పెద్దపీట వేస్తూ చెలిమెను నిర్వహిస్తున్నది మన పత్రిక. అలసిసొలసిన వేళల్లో కళారూపాలైనా, పోరుబాటల్లో పాటలా మారినా, ఆత్మగౌరవాన్ని కథతో నినదించినా... తనదైన శైలి తెలంగాణది. ఆ సాహిత్యంలో మీకు ఎలాంటి అభిరుచి ఉన్నా, కలాన్ని కదిలించండి. ఆసక్తిగా, సూటిగా తెలంగాణ సాహిత్యానికి సంబంధించిన రచనలు చేయండి... editpage@ntnews.com

రాత్రి

నీ ఒంటినిండా
చీకటిని పులుముకున్నాక
ఎందుకంత ముస్తాబవుతావని!

నీ సిగ నిండా
నక్షత్రాల మిలమిలలే కదా
మరి నీ కౌగిట్లో పూదోటలన్నింటినీ
బంధించుకుంటావెందుకని?

మమ్ముల్ని మాత్రం జోపుచ్చాక
నువ్వు మాత్రం, జాబిలిని తలకెత్తుకొని
కన్నార్పకుండా నిదురోతావెందుకని?

మా ఊసులు పాసులు బజ్జోబెట్టి
సెలయేటి పాటందుకుంటావెందుకని?
మా కునుకులకు
నీ చీకటిని కాపలా పెట్టి
చల్లని గాలితో షికార్లు చేస్తావెందుకు?

మాట వరసకు నీవు
చీకటిని ముసుగేసుకుంటావు గాని
గుట్టు చప్పుడు కాకుండా
నీ మనసంతా నిండిపోయాక
ఏ వేకువ జాముకో
ఆకలి పిలుపులతో
మేం బ్రతుకు పాట అందుకున్నాక
మెల్ల మెల్లగా నువ్వు జారుకుంటావు!

వినోద్ కుత్తుం
96343 14502

సాహిత్య విమర్శకు సహృదయత కావాలె

> కవులు అన్ని జీవనచర్యల్లోనూ అప్రమత్తంగా ఉంటారు. అనుభవాలను హృదయం లోపలికంటా తీసుకుంటారు. ఆ ఉద్వేగాలను అక్షరాలుగా మారుస్తారు. తాను పొందిన ఆనందం, దుఃఖం, నిర్వేదం వీటన్నింటినీ ఎంత గొప్ప బొమ్మలుగా, బలమైన రేఖలతో మనసులో నిలుపుకొంటాడనేది అతని కవిత్వానికి ఊతమవుతుంది.

> పుట్టుకతో మనిషి కవి కాదు. ఆకలైతే ఏడుస్తాడు. కొన్నాళ్లకు అమ్మను చూసి నవ్వుతాడు. నాన్నను గుర్తుపడతాడు. కుటుంబసభ్యులను దగ్గరికి తీసుకుంటాడు. వీధిలోకి వెళ్తాడు. స్నేహితులను చుట్టుకుంటాడు. అతని బాల్యం నిండా కొన్ని బొమ్మలుంటాయి. వయస్సు పెరిగేకొద్దీ ఆ బొమ్మలు జ్ఞాపకాలుగా మారుతాయి. ఆ తర్వాత మనిషిగా ఇతను బువ్వ సంపాదించుకోవడం, కాస్త దాచుకోవడం, కోపం, భయం, బెదురు, అసూయ, కుట్ర, ఆరోగ్యం, అనారోగ్యం వీటన్నింటి వలలో పడిపోతాడు. చిన్నప్పుడు సూర్యుడిని చూసి పరవశించిన తాను, చంద్రుడిని చూసి ఎగిరి గంతులేసిన తాను వయస్సు పెరిగే కొద్దీ వాటిని వదిలేసుకుంటాడు.

కవిత్వం వచ్చాక, విమర్శ మొదలవుతుంది. ఈ రోజు తెలుగు సాహిత్యంలో, కవి సంగమం వేదికగానూ, ఇతరత్రానూ కూడా చాలామంది కవులు కవిత్వం రాస్తున్నా, ఇంకా సంపుటులు ప్రచురించలేదు. అటువంటివారిని తెలుగు విమర్శాలోకం గుర్తిస్తుందా, కనీసం వాళ్లను చదివిందా అంటే జవాబు దొరకడం కష్టం. వీళ్లలోనూ, సంపుటులు ప్రచురించిన వాళ్లలోనూ, మంచి కవిత్వం రాసేవారిని, రాయగలిగిన వారినీ గుర్తించడం విమర్శకుడి పని. ఆ కవి సాధనాలు ఏమిటి? ఎట్లా కవిత్వం అవుతున్నాడు, ఎక్కడ విఫలమవుతున్నాడు, ఆ కవి మెరుగయ్యేందుకు ఏమైనా సూచనలు చేయగలమా అని ఆలోచించాలి. విమర్శ లక్ష్యం కవిత్వ స్థాయిని పెంచడమే తప్పు, సాహిత్య సృజనను అడ్డుకోవడం కాకూడదు. అది సాధ్యపడాలంటే, విమర్శ నిర్మాణాత్మకంగా ఉండాలి. దురదృష్టవశాత్తు ఇవాళ విమర్శ వ్యక్తుల మీద మళ్లింది. కేవలం లోపాలు వెతకడమే విమర్శగా మారిపోతున్నది. ఇది కవులకు, విమర్శకులకు మధ్య శత్రుత్వం పెంచడానికే తప్ప, సాహిత్యానికి ఎలాంటి హితవూ చేయబోదు.

కొన్ని వాస్తవాలు మాట్లాడుకుంటే మన కవిత్వ క్షేత్రం చాలా చిన్నది. కవిత్వం రాయనందువల్ల నష్టం లేదు. రాసినందువల్ల ఒనగూడే లాభమూ ఘనమైనదేమీ కాదు. సాహిత్యం ఒక కళగా భావించి, అది మరికొన్ని తరాలు నిలబడాలన్న సదుద్దేశం విమర్శకుల్లో ఉంటే, రాస్తున్న వాళ్లను గౌరవంగా చూడాల్సిన బాధ్యతను మొదటగా వాళ్లు తలకెత్తుకోవాలి. విమర్శ కఠినంగా ఉండవచ్చు, అచ్చుతప్పుల నుంచీ అన్వయ దోషాల వరకూ చర్చ పెట్టవచ్చు. రాసినవాటిలో బలం లేని వాక్యాలను కోకొల్లలుగా కోట్ చెయ్యవచ్చు, వాటినలా అనడానికి గల కారణాలను విశ్లేషించవచ్చు. కానీ, రాయని కవితల గురించి మాట్లాడటం సబబు కాదు. ఒక కవిని పూర్తిగా చదవకుండానే, అతని కవిత్వాన్ని అంచనా కట్టడం సద్విమర్శకుల పని కాదు. మనకు నచ్చని ఒక కవి పుస్తకం తీసుకొని (అతను నచ్చకపోవడానికి అనేక కారణాలుంటాయి) దాని మీద విమర్శ రాసి, అది కూడా కేవలం లోపాలు చెప్పే విమర్శ చేస్తే విమర్శ లక్ష్యం సాధించలేకపోవచ్చు. దీని అర్థం విమర్శలో ప్రశంస ఉండాలని కాదు, అలా అని నిందలు వేయడం కూడా విమర్శ కాబోదు. విమర్శకుడికి సహృదయత మొట్టమొదటి లక్షణం. సాహిత్య సంస్కారం మొదటి అర్హత. ఉదాహరణకు ఒక కవి తన ఇల్లు, భార్య, అమ్మ, పిల్లలు చుట్టూ కవిత్వం అల్లాడనుకుందాం. ఇందులో అతను సమాజం గురించి మాట్లాడలేదు కాబట్టి ఇది చెత్త కవిత్వం అనకూడదు. ఇల్లు సమాజంలో భాగం కాదా?

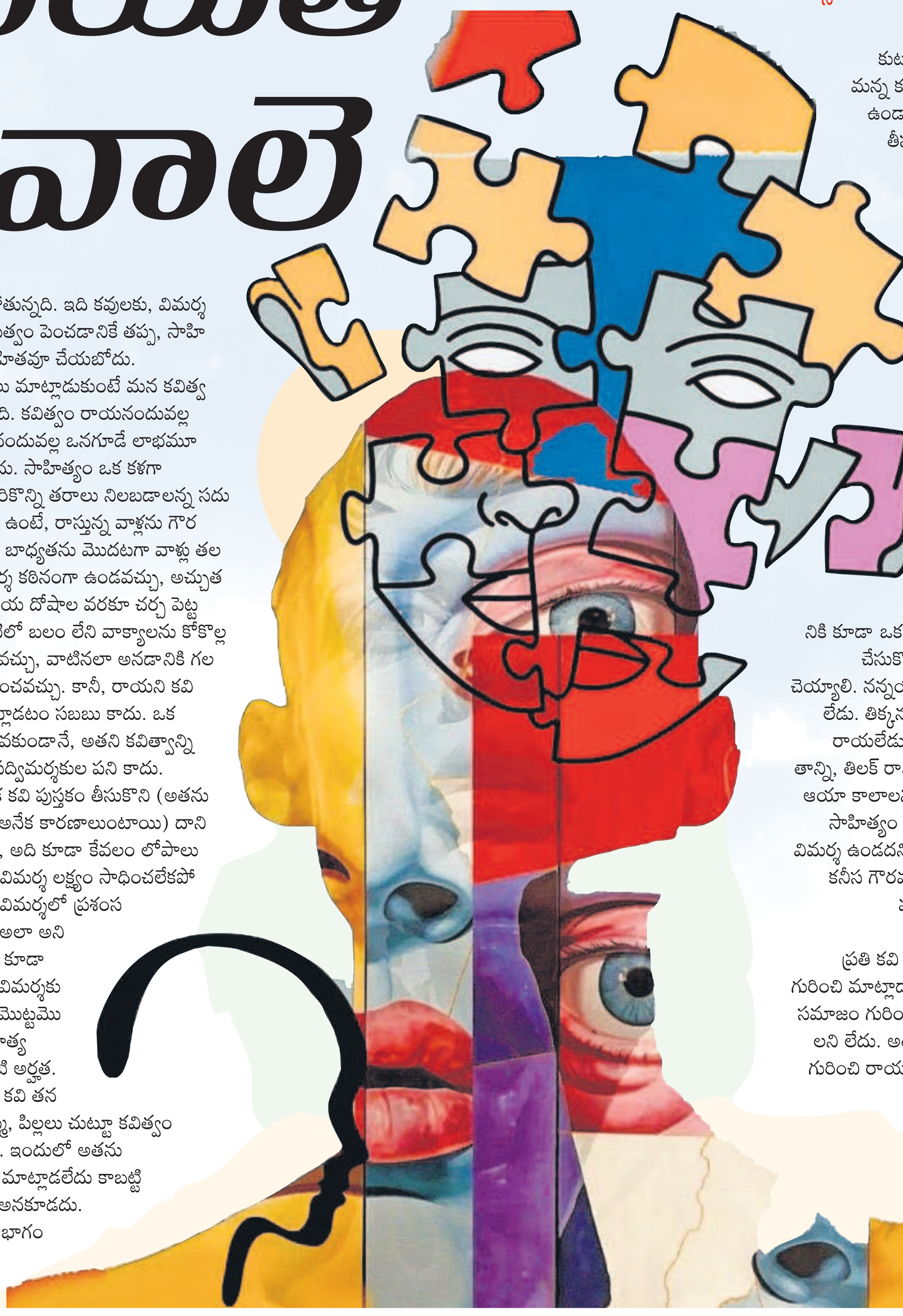

కుటుంబాలు కలిస్తేనే సమాజమన్న కనీస స్పృహ విమర్శకుడికి ఉండాలి. ఆ కవి ఏ వస్తువునైతే తీసుకొని రాశాడో అందులో ఏమైనా అతను నిర్లక్ష్యం చేసినా, కవిత్వ నిర్మాణంలో లోపాలున్నా మాట్లాడాలి. విమర్శకుడికి అధ్యయనం ఉండాలి. సిద్ధాంతపరమైన బలం ఉండాలి. దృక్పథం పట్ల సూటిగా ఉండాలి. కవిత నిడివిని గమనించాలి. ఆగాల్సిన చోట ఆగలేని కవితలను విమర్శకులు గుర్తుపట్టాలి. కవిత్వానికి కూడా ఒక పరిధి ఉంటుందని అర్థం చేసుకొని, విమర్శ ఆ పరిధిలోనే చెయ్యాలి. నన్నయ మహా ప్రస్థానం రాయలేదు. తిక్కన అమృతం కురిసిన రాత్రి రాయలేదు. అలాగే శ్రీశ్రీ మహాభారతాన్ని, తిలక్ రామాయణాన్ని రాయలేరు. ఆయా కాలాలను బట్టి, సమాజాన్ని బట్టి సాహిత్యం వస్తుంది. సృజన లేకపోతే విమర్శ ఉండదని గుర్తుండాలి. కవుల పట్ల కనీస గౌరవం లేకుండా విమర్శకుడు మాట్లాడటం పద్ధతి కాదు.

ప్రతి కవి ప్రపంచాన్ని గురించి మాట్లాడాలని లేదు. సమాజం గురించి చర్చించాలని లేదు. అతను ప్రకృతి గురించి రాయవచ్చు. జీవితంలోని తాత్త్వికతను చూపవచ్చు. కవిత్వం నిండా సామాజికతను నింపవచ్చు. సామాజిక తను గురించి మాట్లాడిన కవి గురించి ఇతను ప్రకృతి గురించి మాట్లాడలేదనే విమర్శ చేయకూడదు. అయితే ఇవాళ ఏ ఎండకు ఆ గొడుగు పట్టే కవులూ ఉన్నారు. ఒక కవి పుస్తకంగా మన ముందుకు వచ్చినప్పుడు పుస్తకం నిండా వైరుధ్యాలున్నట్టయితే, అట్లాంటి కవిని ఎట్లా అంచనా వేస్తాం. కవికి దృక్పథం లేనప్పుడు వైరుధ్యం కనిపిస్తుంది. తన కవిత్వ లక్ష్యం కవికే తెలియని కాలం ఒకటి నడుస్తు ఉన్నది. పరస్పరం ఖండించుకునే భావాలతోనే కవితా సంపుటి ఉంటే కవి విఫలమైనట్టు. సరైన దృక్పథంలో కవిత్వం లేనప్పుడు విమర్శ కూడా రాణించదు. కవికే సైద్ధాంతిక దృక్పథం లేనప్పుడు, విమర్శకుడు ఎట్లా అంచనా వేస్తాడు. వీళ్లు ఒకరకం కవులైతే, మరి కొంత మంది కవులు తమ కవిత్వంలోని భిన్నత్వం ద్వారా, ప్రత్యేకత ద్వారా, తమదైన ఒక స్టైల్‌ను సృష్టించుకుంటున్నారు. వీళ్లను అంచనా వేయడంలో విమర్శకులు ఇప్పటికీ విఫలమవుతూనే ఉన్నారు. ఇట్లాంటి కవులను అంచనా వేయడానికి సరికొత్త పరికరాలు వెతుక్కోవలసిన అవసరం ఉన్నది. వేగుంట మోహనప్రసాద్, ఎమ్మెస్ నాయుడు, రమణ జీవి వీళ్లను ఎట్లా విమర్శకుడు అంచనా వేయాలో పరికరాలు లేవు. న్యూట్రల్ కవులను ఎట్లా అంచనా వేయాలి? లాంటి ప్రశ్నలకు విమర్శకులు సమాధానాలు వెతకాలి. కానీ, దురదృష్టవశాత్తు విమర్శ పక్కదారులు తొక్కుతున్నది. పనిగట్టుకొని నెగెటివ్‌గా ప్రచారం చేయడం, పగబట్టి విమర్శించడం, కేవలం కవితా సంపుటిలోని లోపాలను మాత్రమే చెప్పడం ఇప్పుడు నడుస్తున్న విమర్శ. ఇక్కడినుంచి కాస్త సాహిత్య సంస్కారం వైపు, సహృదయత వైపు నడవాలని చెప్పేవాళ్లు కావాలిప్పుడు.

డాక్టర్ సుంకర గోపాలయ్య
94926 38547

మ(ర)నిషి

భావోద్వేగాన్ని అదుపులో పెట్టుకొని
మనసు పొరల్లో రాజేస్తూ
పాజిటివ్ ఆటిట్యూడ్ అనే పాఠాల్లో
తరగతి గదిలో బెత్తం పట్టుకొని శాసిస్తుంటే
మనిషనే వాడు మరణిస్తూ
మర బొమ్మ తయారౌతుంది
అదే నేటి పెట్టుబడికి కావాల్సింది!!

గిరి ప్రసాద్ చెలమల్లు
94933 88201

పురస్కారాల ప్రదానం

తెలంగాణ భాషా సాంస్కృతిక శాఖ సహకారంతో, ఎంవీఆర్ ఫౌండేషన్ ఆధ్వర్యంలో 2025, మార్చి 17వ తేదీ సోమవారం రోజున సాయంత్రం 6 గంటలకు హైదరాబాద్‌లోని రవీంద్రభారతిలో సాహిత్య పురస్కారాల ప్రదాన సభ జరుగనున్నది. మునిపల్లె రాజు శతజయంతి సందర్భంగా ఆయన పేరిట ఏటా ఇస్తున్న 'కథాఋషి' సాహిత్య పురస్కారం-2023కు గాను ప్రముఖ కవి, రచయిత, సాహితీవేత్త, సప్తపది లఘుకవితా ప్రక్రియ సృజనకర్త సుధామ, 2024కు గాను సుప్రసిద్ధ కథా, నవలా, సినీ రచయిత చంద్రశేఖర ఆజాద్ ఎంపికయ్యారు.

- డాక్టర్ ఉష మునిపల్లె

బీసీ వాద కవిత్వానికి ఆహ్వానం

బీసీ అస్తిత్వ, సాంస్కృతిక, రాజకీయవాదాన్ని బలపరుస్తూ బీసీ కవుల నుంచి వచన కవితలను ఆహ్వానిస్తున్నాం. కవితలను 2025, ఏప్రిల్ 15వ తేదీ లోపల bcsahityavedika2025@gmail.com వాట్సప్ నెంబర్ 94927 65358కు పంపించగలరు. బీసీ సాహిత్య వేదిక ఆధ్వర్యంలో ఏప్రిల్ నెలలో జరగబోయే రాష్ట్రస్థాయి బీసీ సాహిత్య సదస్సులో సంకలనంగా ప్రచురించి ఆవిష్కరిస్తాం.

- బీసీ సాహిత్య వేదిక

తెలుగు కవిత్వంలో గొప్ప ప్రక్రియ

> మన తెలుగు అజంత భాష. అందమైన అమర భాష. అమృత పదాల వలపు. సరస సామెతల విరుపు. నీతి శతకాల మెరుపు. పంచ కావ్యాల విరుపు. కవన విజయాల గెలుపు. మన తెలుగు జాతికి మైమరపు. పద్యం తెలుగు వారి ఆస్తి. సూక్తి, ముక్తి, రక్తి, భక్తిదాయకం. పద్య పఠన వలన జ్ఞానం పెరుగుతుంది. జ్ఞాపకశక్తి పెరుగుతుంది. భాషపై అభిమానం, అభిరుచి ఏర్పడుతుంది. పద్యం తెలుగువారి సంస్కృతిలో ఓ భాగం. సాహితీ వికాసంలో అంతర్భాగం.

కన్నడ తమిళంలో పద్యాలున్నాయి. హిందీలో దోహాలు, చేపాయిలు, సంస్కృతంలో శ్లోకాలున్నాయి. వాటికి యతులు, ప్రాస సొగసులు లేవు. ఆ అందం, చందం, మకరందం మన తెలుగు పద్యాల లోనే ఉంది.

అలాగే అష్ట, శత, సహస్రావధాన ప్రక్రియలు మన తెలుగువారికే సొంతం. ఆ క్రమంలో గర్భ కవిత్వం కూడా ఓ చక్కని ప్రక్రియ. అంటే ఒక పద్యంలో రెండు లేదా అంతకంటే ఎక్కువ పదాలు ఇమిడి ఉంటాయి. చాలా క్లిష్టమైన ప్రక్రియ. దీనిలో భాషా వికాసం, భాషా సౌందర్యం ఉంటుంది. ఈ దిగువ నేను వ్రాసిన పద్యంలో గర్భ కవిత్వాన్ని ఆస్వాదించగలరని ఆశిస్తున్నాను.

ఉత్పలమాల (వృత్తం)
ఏసిరి పొందినన్నిచట నేసిరి
లేదని యేడ్చు చుంద్రు సే
వే సిరిరా యిలన్ కనుము
నెందరో యార్తుల గావు కేకలన్
నీ సిరి కన్ననూ కొలువు నీదరి
పేదల కూర్మితోడ దా
నం సిరులే కదా! నిజము
నాదను భావన నీవు వీడుమా

తేటగీతి (ఈ పద్యంలోనే ఉన్నది)
ఇచట నేసిరి లేదని యేడ్చుచుంద్రు
కనుము నెందరో యార్తుల గావు కేక
కొలువు నీదరి పేదల కూర్మితోడ
నిజము నాదని భావన నీవు వీడు

కందం (పద్యంలోనే ఇమిడి ఉన్నది)
సిరి పొందినన్నిచట నే
సిరిలేదని యేడ్చుచుంద్రు సేవే సిరిరా
సిరి కన్న నూ కొలువు నీ
సిరి పేదల కూర్మితోడ దానం సిరియే

రాఘవ మాస్టారు
6362973252

ముడతలు పడ్డ చెట్టు

కాలం కప్పిన రంగుల పొరల
దుప్పటి లాంటి చర్మంలో అమ్మ,
వరుడు లేని ఒక జీవనానంతర
పరిణయానికి ముస్తాబైన వధువులా ఉంది

గాజు గోడల గదిలో
నిద్ర లాంటి మెలకువలో ఉంది అమ్మ-
తలుపు తట్టాలంటే
ఊపిరంతా బిగబట్టాలి-
అమ్మ నవ్వుతుంది మరి..
బిడ్డల్ని తనలోంచి
ఈ లోకంలోకి తెచ్చినప్పుడు
లోకం ఊపిరంతా తానే ఉగ్గబట్టిన
ప్రాణాంతక క్షణాల పసిపాప నవ్వు అది

భర్త.. పిల్లలు.. సంసారం..
దారి దారంతా
రక్తంతో పాటు రాల్చుకున్న
వసంతాలు..
ఎంత వాడినా అమ్మ,
పండుటాకులా నవ్వుతున్న
పచ్చని వనమే-

మనకు వినపడదు గాని
అమ్మ మనసులో జ్ఞాపకాల అలల శబ్దం..
మూలపడిన పియానో పెట్టెలో
కదులుతున్న చేప పిల్లల సంగీతం-
నది లాంటి అమ్మ
ఇప్పుడు నడవలేకపోతోంది
అమ్మ చేతికి ఊత కర్ర కోసం
చెట్టుగా మారిపొమ్మని
రోజూ కలల్లో నా దేహాన్ని
పాతుకుంటున్నాను

అమ్మ ఒళ్లంతా ముడతలు కూడా ముద్దొస్తున్నాయి
అవి నన్ను తన చేతులతో ఊపిన
చీర ఉయ్యేల మడతల్లా ఉన్నాయి

అమ్మను నేను తొలిసారి కళ్ళు తెరిచి చూసినప్పుడు
ఆ శైశవ చైతన్యంలో పిగిలిన రంగుల్లో
ఒదిగిన బొమ్మను
ఊహించుకుంటున్నాను
ఇప్పుడు చూస్తున్న ఈ అమ్మ,
ఆ బొమ్మ నుంచి ప్రవహించిన
నీడ మాత్రమే అనుకుంటున్నాను-

ఈ శూన్య కుడ్యాల మీది
గడియారాలు చెప్పే
ముసలి కబుర్లు నేను నమ్మను-

ప్రసాదమూర్తి
84998 66699

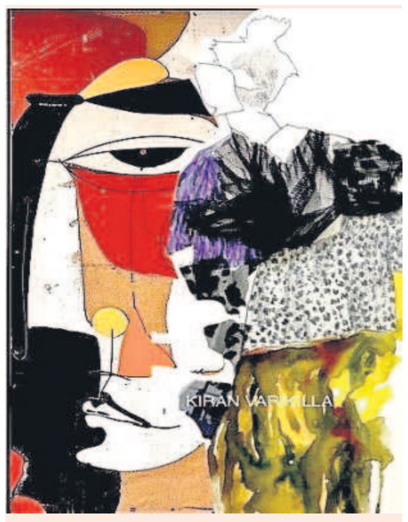

అంకురాలు

వెలుగులను మింగాలనుకున్న చీకటికి
నిరాశే మిగిలింది
సూర్యుణ్ణి మింగానని విర్రవీగిందో లేదో
తన కడుపునుండే పున్నమి వెలుగుల రూపేణా
పుడమిపై పుట్టేసరికి అవమాన భారంతో
ఉదయానికి ఆత్మహత్య చేసుకుంది

వసంతాన్ని చెరిచానని లోలోన
ముసి ముసిగా నవ్వుకుంటుంది శిశిరం
శిశిరపు నవ్వును సవాలు చేస్తూ విచ్చుకుంటుంది
అరుణారుణ మోదుగుపూల వనం

విప్లవం ప్రకృతి...
అంతాలు లేని అంకురాలు
నిరంతరం తమను తాము
పరిణామీకరించుకుంటూ ప్రయాణించడమే
వాటి అసలు రూపం...
వాటి నిర్మూలనే ఆలోచన
నిన్ను నీవే అంతమొందించుకునే
నీ ఆఖరి అమాయకత్వపు ప్రకటన

దిలీప్.వి

బహుజనుల గొంతుక

> ఆధునిక కాలంలో అనేక కులవృత్తులు కనుమరుగవుతున్నాయి. ప్రభుత్వాల ఆదరణ కోల్పోవడం ఒక కారణమైతే, కార్పొరేట్ సంస్థలు వాటి అధీనంలోకి కులవృత్తులను తీసుకోవడం రెండో కారణం. అయితే కార్పొరేట్ సంస్థలు వాటికి నచ్చిన ధరకు మార్కెట్ చేయడం ద్వారా కులవృత్తిని జీవనాధారం చేసుకొని బతుకుతున్న ఎన్నో కుటుంబాలు నేడు ఆకలితో అలమటిస్తున్నాయి.

నానాటికి ఆదరణ తగ్గుతున్న కుల వృత్తుల్లో ఒకటి నాయీ బ్రాహ్మణ వృత్తి (మంగలి వృత్తి). వీరి చేతిలో దువ్వెన, కత్తెర ఆడితేనే వారి బతుకులు తెల్లారుతాయి. ఈ వృత్తిలోని సాధక బాధల గురించి, ఆ వృత్తినే చేస్తూ 'అసిపె' అనే దీర్ఘకవిత సంకలనం ద్వారా మన ముందుకువచ్చారు కవి వనపట్ల సుబ్బయ్య. 'అసిపె' అంటే మంగలి వృత్తి వారు ఉపయోగించే ఆయుధాలు అంటే... కత్తులు, గోరుగాలు, పటికె, దువ్వెన, అద్దం తదితర వస్తువులు పెట్టుకునే పెట్టె అని అర్థం. ఈ దీర్ఘకవితలో ప్రజాస్వామ్య ఫలాలు దక్కని బహుజనవాదుల దీన అవస్థలను కవి చక్కగా కవిత్వీకరించారు. గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో కులవృత్తుల వాళ్లందరూ ఏకమై పరస్పర సహకారంతో ముందుకుసాగుతూ ఒక బలమైన గొంతుకై చట్టసభల్లో వారికి సముచిత స్థానం కలిగేలా ఉండాలని కోరుకుంటున్నారు. అందుకోసం బహుజనవాదాన్ని తన కలం ద్వారా ప్రజల్లోకి తీసుకెళ్తున్నారు. తన తండ్రి నుంచి వారసత్వంగా వస్తున్న మంగలి వృత్తిని చేస్తూ తన నాయినను తన వృత్తిలో చూసుకుంటూ కవిత మొదలవుతుంది.

ఈ వృత్తిని అవమానించే సామెతలను చూస్తే.. (పేజీ 87) 'చాకలి మంగలి పొత్తు ఇంటికి రాదిత్తు', 'సక్కగ కూసోర సాకలి నాయాలా అంటే ఇంటివే ఈడిగెంకటయ్య మంగలి తొత్తు మాట', 'పని లేని మంగలి పిలిచి తల కొరిగిండట' ఇలా పనిలేని వెదవలు కూసే సామెతల నోళ్లను ఫినాయిల్‌తో కడగాలని ఉందంటాడు కవి. ఇంత అభివృద్ధి చెందుతున్నప్పటికీ మనుషుల్లో అజ్ఞానం పోలే ఇంకా మూఢాచారాలను నమ్ముతూ మంగలోడెదురుంగొస్తే అపశకునమని మంగలోన్ని చూసి 'దున్నపోతు కుట్టిందంట' లాంటి అవహేళన పదాలు వారి వృత్తిని కించపరిచేవిధంగా మాట్లాడుతూ వారి హృదయాలను చిత్రవధకు గురిచేస్తుంటారు. శుభ్రంగా ఉండాలనే ఇంగితజ్ఞానం లేకుండా, ముఖాలు కడుక్కోకుండా, పళ్లు తోమకుండా, పాచి ముఖాలు, నోటినిండా కంపుతో ముందు కూర్చుని కటింగ్ చేయమని, సంకలేపంగానే చచ్చిపోయేంత వాసనను భరిస్తూ, చేతి, కాళ్ల గోర్లను, ఆనెలు తీస్తూ వృత్తినే దైవంగా, గౌరవంగా చూస్తూ, మానవ సేవనే మాధవ సేవ అని భావిస్తూ వారి వృత్తిని చేస్తుంటారు మంగలివాళ్లు.

ఈ దీర్ఘ కవితలో మంగలోళ్లంతా ఎలా నలిగిపోతున్నారో, వారి జీవితాలు అగమ్యగోచరంగా ఎలా కొనసాగిస్తున్నారనేది వివరిస్తూ వనపట్ల సుబ్బయ్య మంగలి వృత్తిలోని ఆవేదనను, బాధలను ప్రపంచానికి తెలియజేయాలనే తాపత్రయం కనబడుతుంది. ఇలాంటి దీర్ఘ కవితలు ఇప్పుడు అన్ని కులవృత్తులపై రావాలి. అప్పుడే ప్రజల్లో, కుల వృత్తులపై ఆదరాభిమానాలు పెరుగుతాయి. 'అసిపె' ఊహాజనితమైన కావ్యం కాదిది, శ్రమైకజీవుల చెమట చుక్కల్లో నుంచి వచ్చిన ఆత్మగౌరవ ప్రతీక. చక్కటి శ్రమైక జీవన సౌందర్య కావ్యాన్ని మనకందించిన వనపట్ల సుబ్బయ్యను అభినందిస్తూ మరెన్నో సాహితి సంకలనాలను తీసుకురావాలని ఆశిస్తూ...

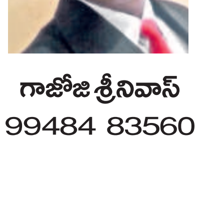

గాజోజి శ్రీనివాస్
99484 83560